

Красимир Бачков

Рибари

– Много кал има в човека Жоре, много мръсотия! Животните са ангели в сравнение с нас.

– Е, нали сме цивилизовани, умни, най-висшето създание в природата!

– То там проблема, я! Цивилизацията е като глеч. Покрива човека най-отгоре, дебела колкото косъм и като падне един дъжд, отмива я и остава калта. Негледжосана стомна виждал ли си? За нищо не става, освен да я бухнеш в земята! Парче мръсна кал, туй сме ние хората!

– Нали църквата казва, че Господ от кал направил човека?

– Право казва! Калпав материал – калпава стока!

Двамата рибари се смълчаха. От изток вятърът продължаваше да къдри водата и да набутва плувките им навътре в езерото. Рядко кълвеше нещо, предимно костур и червеноперка. Времето беше свежо и сякаш от морето идеше някакво предчувствие за добро, за нещо хубаво което щеше да се случи. Подчинявайки се на вечната магия на природата, пролетта чрез слънцето вкарваше в човешките души вяра и оптимизъм, далеч по-големи и недостижими от реалността в която живееха. Само тоя чеп бай Петър не го ловеше нищо. Ни пролет, ни слънце, ни оптимизъм. Той като да бе имунизиран против всичко хубаво. Все спореше и хулеше, все недоволен и наострен като трън. Затуй му и викаха Чеп-па. Но инак от доста неща отбираше, а рибар като него в цялата околия не можеш намери. Жоро облиза устни, изгледа под вежди стария и уж безразлично запита:

– И как ще се оправят нещата според тебе?

Чеп-па обра влакното, смени червея, заметна и едва тогава отвърна:

– То не според мене, откакто хората се помнят, един начин има. И само той успява да ни докара човещина. Но за съжаление не за дълго.

– И кой е този начин?

– Гледам те, радваш се на слънцето?

– Разбира се! След тоя студ през зимата.

– Тъй е с всичко, Жоре. А начина да си докараме човещина е войната!

– Как тъй войната?

– Ей тъй на! Хората бързо забравят последната война и колко болка, ужас и страх им е причинила. Както в края на един ден светлината и топлината намаляват, за сметка на мрака и студа, тъй доброто и човещината си отива малко преди война. Злото намира отвсякъде, руши преградите като буйна вода и все намира начин да започне война. Нова война! Предната война! За малко човещина!

– Вярно, че има някаква логика в това което казваш, но мисля, че не си прав бай Петре!

– Що да не съм прав?

– Ами и децата знаят, че няма по-лошо от войната! Тя носи смърт и никой никого не трябва да убеждава за това.

– Тя носи не само смърт, Жоре! Носи и милиони долари, нови заграбени земи, роби, макар сега да не им казват тъй. Всяко нещо си има две страни.

– Е, с теб не може да се спори, мама му стара! Като депутат си. На гръб не падаш и все ти си прав!

Чепа засече и започна да навива влакното. Явно нещо голямо се бе хванало. Само през зъби изръмжа:

– Я да не ме обиждаш! Ти си депутат, пичлеме такова!

След кратка борба извади от водата дълга две педи платика и с усмивка я сложи в живарника:

– К'вото и да си приказваме ние двамата, нищо няма да променим. Ще събираме черно като другите и като му дойде времето, ще го запалим та да си светим. Друг начин няма!

Жоро го изгледа недоволено и повтори:

– И все пак не си прав! Трябва да е луд тоя, дето ще започне нова война. При тия технологии и средства за масово поразяване! При наличието на толкова ядрено оръжие?! Ми то, жив човек няма да остане на земята!

– Тъй, зер! Прав си! Човек с акъл няма да почне война, но луди колкото щеш. И ще си отидем мърцина наистина, но все ще останат няколко, колкото да повтарят грешките до тука. И тъй до край света!

– Аз мисля, че стане ли война, туй ще е краят на света! Ще измрем като динозаврите!

– Значи тъй трябва! Други ще дойдат след нас и ще мислят, че от тях започва всичко.

– Е, не! Ти си невъзможен! Йезуитите краката трябва да ти мият! Изобщо има ли спор, в който да не си прав?

– Аз затуй живея, Жоре! Чакам да видя, в кое не съм бил прав, че да пия една ракия с кеф и да си ида от тоя свят спокоен. Щом за едно съм се излъгал, значи и за още сто неща може да съм сгрешил. Чакам вече петдесет и девет лазарника, но като гледам и на триста да стана, файда няма!

– И какво излиза? – не се предаваше Жоро – Ти уж си против войната, а за да се оправят нещата препоръчваш нова война! Какво

противоречие само!

– Нищо не си разбрал ти! Има война и война. Ако почне тая с атомните бомби, край! Но ако се прави с мечове и копия, пък дори с пушки и оръдия, има надежда.

– Леле, какъв ужас! В двадесет и първи век да се бием копия и саби! Ще извиняваш бай Петре, но мисля, че и ти не си съвсем в ред!

– Ми не съм, я! Нормален човек бива ли да си зареже работата и да хукне да гони Михаля с диване като тебе. Клечим на тоз гьол и нито рибата му риба, нито приказката като хората. От сутринта си ме заял колко лошо било обществото сега, как си били чужди всички и как трябвало да се обичаме, макар да не заслужаваме. Сякаш аз съм ти крив, че жена ти те заряза и след дъжд качулка искаш да оправяш нещата. Ай сиктир!

Без да каже нещо, Жоро се дръпна няколко крачки встрани и още докато заметна, рибата клъвна. Плувката заби рязко и опъна влакното до скъсване, а Чепа като видя, хвърли своята въдица и се втурна да помага.

– Отпусни, Жоре! Отпусни!

Жоро остави макарата да се развива свободно, но като видя накъде отива влакното, се развика:

– Ще се забие в тръстиката! Влезе ли, край!

– Спирай! – тропна с крак Чепа. Очите му светеха от вълнение и едва се съдържаше да не грабне въдицата от ръцете на по-младия рибар. Той обаче усетил, че рибата е твърде голяма за дебелината на влакното, сам подаде въдицата:

– Ако изкараш това парче без да скъсаш месината, пеша си тръгвам за в къщи!

Прехапал език, Чепа отпусна по малко рибата, опитваше се да я умори, а тя продължаваше да тегли навътре, към едно островче обрасло с тръстика.

– Мамка ти! – изръмжа гневно той, като видя, че на макарата остават още няколко намотки месина. Опъна почти до скъсване, после стъпи в още студената езерна вода. Тук дъното бе пясъчливо и чисто, но след метър – два, рязко ставаше дълбоко и невъзможно да се ходи. В тоя момент рибата престана да опъва и Чепа побърза да я изтегли към себе си. Макар и трудно, тя приближаваше като на моменти спираше, сякаш забила на място.

– Сега е най-опасно! Дръпне ли рязко, изгървахме я! – измърмори под нос той. Застанал зад него, Жоро се бе изгърбил от вълнение и следеше всяко помръдване на водната повърхност. С пресъхнала уста

запита:

– Какво се е хванало според тебе?

Чепа се измъкна от водата и без да поглежда към мокрите си крака, продължавайки да навива макарата отбеляза:

– Сякаш не е шаран! Твърде бързо се умори. Но е поне три кила, което значи или щука, или...

В този момент рибата бясно дръпна, опънатото влакно разреза показалеца на Чепа, но не се скъса. След кратка борба, той пак започна да я приближава към брега.

– Вземай кепа!

Жоро се затича към колата, извади от багажника кеп от зеленикава мрежа и завърнал се изхленчи:

– Ми тя дръжката счупена!

– Уф, какъв си дръвник! – подлюти се Чепа – Що не си я оправил?

– Ами до сега не ми е трябвал. Такава риба още не съм хващал.

– Влизай вътре! Гледай да я захлупиш и вдигай нагоре!

Жоро изу маратонките си и по чорапи влезе във водата. Дъхът му спря от студ. Рибата обаче бе наблизко, водата се разбиваше от мощното и тяло и го караше да потръпва от ловна страст. Сам не разбра как дойде при него, той пхна отдолу кепа и стреснат от вика на Чепа „вдигай“, опъна нагоре. Една огромна щука, наполовина влязла в кепа плесна с опашка, влакното се скъса и да не я изтърве, Жоро я хвърли към брега. Тя плъсна съвсем в края на водата и този път Чепа и отрязва пътя като цамбурна с цяло тяло и я сграбчи с ръце. Зад него се надвеси Жоро и двамата дружно успяха да я изкарат на брега. За всеки случай я дръпнаха по-далеч от водата и едва сега се спогледаха.

– Ей, бай Петре! Каква е тая ламя бе? – подскачаше Жоро край рибата, без да обръща внимание на жалкия си външен вид – Щука, а? Щука!

– Щука я! – доволно въздъхна Чепа и започна да си хвърля дрехите – Съблечи се, че ще изстинеш! На този вятър за половин час дрехите ще изсъхнат.

– А колко тежи според тебе? – не мирясваше младият. Чепа се подсмяхна:

– Към пет – шест кила, но не там е въпросът.

– А къде?

– Ами, как ще си ходиш сега пеш до къщи.

Жоро приседна на земята, изу и другия крачол на панталона и като го разperi да съхне по-лесно отговори:

– Да, ама ти скъса влакното!

– Не аз, ти го скъса къпчо! С тия две леви ръце...!

– Е, не! – възмути се Жоро – Ти пак като котка на гърба си не падаш!

Слънцето приятно топлеше отгоре, сгряваше премръзналите им тела и след малко те се отпуснаха и без да спорят се усмихнаха един на друг.

– Ама, жестоко парче, а?

– Става! – отвърна Чепя уж безразлично.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3085>]